Ἔτος 19ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 1 ΜΑΪΟΥ 1905 — Ἀριθ. 834

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κᵃ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ σημερινὴ ἑορτή.—Αἱ αὐτοκράτειραι τοῦ Βυζαντίου. Ἡ Θεοδώρα Γ'. (κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ κ. Καραθεοδωρῆ). —Αἱ Καρμελίτιδες (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).— Χωρὶς ὄνομα (μυθιστορία κ. Κ. Παρρέν).—Ἀπὸ τὴν παιδικὴν ζωήν: ἡ ἀδελφούλα τοῦ μικροῦ Τρώτ (κατὰ τὸ Ἰταλικόν). —Συναυλίαι.—Ἀλληλογραφία.— Συνταγή.—Ἐπιφυλλίς: Τὸ κάλλος τῆς δος Β. (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλλη).

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΟΡΤΗ

Ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνθέων εἶναι ἡ ἑορτὴ αὐτῆς τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως, ὑπὸ τὴν πλουσιωτέραν καὶ μᾶλλον ποιητικῶς ἐξωτερικευομένην μορφήν της. Εἶναι ἡ ἑορτή, ἡ ὁποία διετήρησεν ἕνα δεσμὸν ἁβρὸν καὶ ποιητικὸν μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ ἡ ὁποία μᾶς συνδέει στενώτερον μὲ ἓν παρελθὸν εὐγενείας καὶ ἁβρότητος, τὸ ὁποῖον οἱ αἰῶνες τῆς ὕλης εἶχαν ἐπισκιάσει.

Ἡ πρώτη Μαΐου μὲ τὰς ἑκατόμβας τῶν ῥόδων καὶ μὲ τὸ θέρισμα τῶν ἀνθῶν, ἡ πρώτη Μαΐου μὲ τὰ στεφάνια, μὲ τὰ ὁποῖα σήμερον πλέον δὲν στεφανώνονται οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ αἱ κατοικίαι των, ἡ πρώτη Μαΐου μὲ τὰ ὑπαίθρια συμπόσια καὶ τὰς ἐξοχικὰς πανηγύρεις καὶ τὰ ἄσματα καὶ τοὺς χορούς, εἶναι ἡ ἑορτὴ τῶν ἀρχαίων ἀνθεστηρίων, ἡ ὁποία τότε ἑωρτάζετο εἰς τιμὴν τῆς κόρης τῆς Δήμητρος, τῆς ὁποίας ἡ ἀπαγωγὴ ἔγεινεν ἐνῷ ἡ ἄνοιξις ἐστόλιζε τὴν νεότητά της καὶ ῥόδα καὶ κρῖνοι ἐστεφάνωναν τὴν χρυσῆν κόμην της.

Ἀπὸ ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῶν ἑορτῶν τῶν προγόνων μας, ἀπὸ ὅλην τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν φαιδρότητα, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννῶντο, ἐγείνοντο ἄνδρες καὶ ἐγήρασκαν ἐκεῖνοι, ἀπὸ ὅλον τὸν κατακλυσμὸν τῶν ἑορτῶν τῆς φύσεως, αἱ ὁποῖαι ἔδιδαν ἀφορμὴν εἰς μίαν συνεχῆ ἀπόλαυσιν τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς, περιεσώθη ἡ ἑορτὴ αὐτὴ τῶν ἀνθέων, ἡ ὁποία διετήρησε καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς συγγενείας τῆς Περσεφόνης μὲ τὸν Βάκχον, τὸν μόνον θεόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τῶν νεωτέρων χρόνον δὲν ἠρνήθη πίστιν καὶ λατρείαν.

Τὰ ἄνθη ἑορτάζουν. Εἴτε πλεγμένα εἰς ὡραῖα στεφάνια, εἴτε δεμένα εἰς δέσμας, εἴτε σκορπισμένα εἰς τραπέζια, εἴτε στολίζοντα ἁβρὰ στήθη κοριτσιῶν, εἴτε θέτοντα τὸν εὔθυμον τόνον των ἐπάνω εἰς μαῦρα ἐνδύματα ἀνδρῶν, τὰ ἄνθη βασιλεύουν σήμερον, τὰ ἄνθη σκορπίζουν μὲ τὰ χρώματα καὶ τὰς εὐθυμίας των μίαν μουσικὴν χαρᾶς καὶ θριάμβου καὶ εἰς τὰ πτωχὰ καλυβάκια καὶ εἰς τὰ ὡραῖα μέγαρα.

Τὰ ἄνθη ἑορτάζουν. Αἱ ἐξοχαὶ πανηγυρίζουν. Αἱ πόλεις μένουν ἔρημοι. Οἱ θεοὶ τῆς μελαγχολίας λησμονοῦνται ἐπάνω εἰς τὰ πληκτικὰ βάθρα των. Αἱ φροντίδες καὶ αἱ μέριμναι μένουν εἰς τὰς κλειστὰς οἰκίας, καὶ πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, ὅλοι ἑορτάζουν μίαν ἀνάστασιν καὶ μίαν ἀναγέννησιν, τῆς ὁποίας δὲν προηγήθη κανεὶς πόνος καὶ κανὲν μαρτύριον, μίαν ἀνάστασιν, ἡ ὁποία σκορπᾷ τὴν ἐλπίδα καὶ γεννᾷ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν χαράν.

Ἓν μόνον πρᾶγμα λείπει ἀπὸ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν τῶν ἀνθέων, ἀπὸ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν τῆς παλαιᾶς ἐθνικῆς μας θρησκείας, ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς νεότητος. Λείπουν αἱ συνοδεῖαι τῶν λευκοφόρων παρθένων. Λείπουν αἱ ἀκολουθίαι καὶ τὰ ἄσματα τῆς νεότητος, λείπει ἡ ποίησις, ἡ ὁποία περιέβαλλε κάθε σημεῖον τῆς ἀρχαίας ζωῆς, καὶ ἡ

ἁβρότης καὶ ἡ χάρις, ἡ ὁποία ἀδέλφωνε τὴν ὡραίαν νεότητα μὲ τὰ ὡραῖα ἄνθη εἰς τὰς ἑορτάς αὐτάς.

Καὶ ἀφοῦ ἐπεχειρήσαμεν τὴν ἀνάστασιν τῶν Διονυσίων μὲ τὰ ἅρματα τοῦ Βάκχου καὶ τοὺς Σατύρους καὶ τὰς Μαινάδας, δὲν θὰ ἦτο ὡραῖον νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν ἀνάστασιν τῶν Ἀνθεστηρίων μὲ ἀνθοφόρους παρθένους, μὲ ἀνθοσφοροῦσαν καὶ ἀνθοστεφανωμένην τὴν νεότητα ὅλην ἀπὸ τὰ κοριτσάκια τῶν σχολείων μας ἕως τῆς χωριατοπούλες τῶν ἀγρῶν μας. Καὶ θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστῇ ἑορτὴν ὡραιοτέραν ἀπὸ αὐτήν, καθ' ἣν εἰς μίαν ἐξοχὴν τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἐγίνοντο παρελάσεις ἀνθοστεφανωμένων ὡραίων κοριτσιῶν, τὰ ὁποῖα νὰ κρατοῦν κάνιστρα γεμάτα τριαντάφυλλα καὶ νὰ παρατάσσωνται ἀντιμέτωπα εἰς ἕνα ἀνθοπόλεμον ὡραῖον, πρωτότυπον, ἀσυνείθιστον, ἀνταποκρινόμενον ἐπὶ τέλους εἰς μίαν ἑορτὴν καθαρῶς Ἑλληνικὴν καὶ καθαρῶς φυσικὴν καὶ ἀνεπιτήδευτον.

Καὶ τὸν ἀνθοπόλεμον αὐτὸν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ συνεχίσουν ὑπαίθριοι χοροὶ ὡραῖοι, συνοδευόμενοι ἀπὸ ἄσματα τῆς ἀνοίξεως καὶ ἀπὸ παρακστάσεις λαμβανομένας ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον μῦθον τῆς Περσεφόνης καὶ ἀπὸ εὐθυμίαν καὶ χαρὰν μέσα εἰς τοὺς κόλπους τοὺς θαλεροὺς καὶ μυρισμένους τῆς φύσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ τεχνητὴ ζωὴ τόσον σκληρὰ μᾶς χωρίζει.

ΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΙ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ἡ Θεοδώρα.

Γ'.

Ἡ ἀνοικοδόμησις μόνη τῆς Ἁγίας Σοφίας. Θὰ ἤρκει διὰ νὰ δοξάσῃ πλὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ καὶ τὴν σύζυγόν του Θεοδώραν, ἡ ὁποία ἐλάμβανε περισσότερον μέρος εἰς πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπε τὴν θρησκείαν, παρὰ εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας. Τόσην δὲ δραστηριότητα ἀνέπτυξαν καὶ οἱ δύο σύζυγοι εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ θαυμασίου ναοῦ καὶ τόσον συστηματικῶς εἰργάσθησαν, ὅπως συγκεντρώσουν ἐκεῖ κάθε ἔργον τέχνης, ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς συληθέντων ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς ναούς, ὥστε εἰς διάστημα πέντε μόλις ἐτῶν τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης εἶχεν ἀποπερατωθῆ τελειότερον ἀσυγκρίτως ἀπὸ τὸν σημερινὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ῥώμης, ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ὁποίου διήρκεσεν ἑκατὸν εἴκοσι ὁλόκληρα ἔτη.

Ἡ καταβληθεῖσα δὲ δαπάνη διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἁγίας Σοφίας ὑπερέβη τὰ τριακόσια ἑξῆντα ἑκατομμύρια φρ., ἐνῷ ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐστοίχισε μόνον τριακόσια ἑκατομμύρια.

Μεθ' ὅλην ἐν τούτοις τὴν πίστιν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους εἰς τὸν χριστιανισμὸν καὶ μεθ' ὅλας τὰς θυσίας, εἰς ἃς ὑπέβαλαν τὸ κράτος των, ὅπως μεγαλοπρεπέστερον ἐξωτερικεύσουν τὴν εὐσέβειάν των, ὅμως αἱ θρησκευτικαὶ ἔριδες ἐξηκολούθουν καὶ ἡ τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ συγκληθεῖσα εἰς Καλχηδόνα ἀντὶ νὰ τὰς κατευνάσῃ τὰς ἐξηρέθισε περισσότερον. Ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λέοντος Ι τοῦ Θρακός, ὅστις εἶχε κηρυχθῆ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ σφετεριστὴς τοῦ θρόνου Βασιλίσκος, τασσόμενος μὲ τὸ μέρος τῶν μονοφυσιτῶν ἐδημοσίευε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον *Ἐγκύκλιον* γνωστὸν ἔγγραφον καὶ ἀνεκήρυττε τὸν μονοφυσιτισμὸν ὡς θρησκείαν τοῦ Κράτους. Ἀλλ' ὁ Βασιλίσκος ἐξεθρονίσθη καὶ ὁ Ζήνων, ὁ ὁποῖος τὸν διεδέχθη τὸ 477, ἐν συνενοήσει μὲ τὸν Ἀκάκιον, ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, ἐξέδωκε τὸ περίφημον *Ἑνωτικόν*, δι' οὗ κατηργοῦντο αἱ διαιρέσεις τῶν νεστωριανιστῶν καὶ εὐτυχιανιστῶν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἱκανοποίησεν οὔτε τοὺς μέν, οὔτε τοὺς δέ, πολλοὶ δὲ ὀρθόδοξοι ἀνεφέρθησαν τότε εἰς τὸν Πάπαν Felix τὸν Ι, ὅστις ἐπέβαλεν εἰς τὸν Ἀκάκιον νὰ παραιτηθῆ καὶ ἐπὶ τῇ ἀρνήσει του τὸν ἀφώρισε. Εἰς ἀπάντησιν τότε ὁ ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως διέγραψεν ἀπὸ τὸ Πιττάκιον τὸ ὄνομα τοῦ Πάππα καὶ τὸ σχίσμα μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐπῆλθε, διαρκέσαν τριάντα πέντε ἔτη, μέχρις Ἰουστίνου τοῦ πρώτου, ὅστις ἐπέφερε τὴν συνδιαλλαγὴν τῷ 519.

Αἱ φιλονικίαι ἐν τούτοις μεταξὺ τῶν ἀντιθέτων ἐξηκολούθουν καὶ τὸ μέρος τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τῆς Θεοδώρας εἰς τὰς ἔριδας αὐτὰς δὲν ἐξηκριβώθη. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶνε βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ Θεοδώρα συνετέλεσεν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῶν μετριοπαθῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπεκράτησαν ἐπὶ τέλους, καὶ χάρις εἰς αὐτὴν κατωρθώθη ἡ σύγκλησις τῆς πέμπτης οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Εὐτυχίου, ἥτις κατεδίκασεν ἀμετακλήτως τὰ τρία ὑπόδικα ἄρθρα καὶ ἐξησφάλισε τὴν εἰρήνην τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Πάπας Βιργίλιος ὑπετάγη τέλος καὶ αὐτὸς μετὰ πολλὰς δοκιμασίας εἰς τὴν ἀκλόνητον θέλησιν τῆς Θεοδώρας καὶ εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς διατάξεις. Διαταχθεὶς παρὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ῥώμην, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν εἰς τὰς Συρακούσας τὴν 7ην Ἰουνίου τοῦ 555. Ὁ διάδοχός του Πελάγιος, ὡς καὶ οἱ διαδεχθέντες τοῦτον ἀνεγνώρισαν τὰς ἀποφάσεις τῆς πέμπτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλ' ἀπώλεσαν διὰ τοῦτο τὴν Βόρειον Ἰταλίαν, τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Ἰλλυρίαν, αἱ ὁποῖαι ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ μόνος ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ Μέγας κατώρθωσε νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς σχισματικοὺς εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ Θεοδώρα ἀπέθανε σαράντα ἑπτὰ ἐτῶν εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Πυθίας, ὅπου εἶχε μεταβῆ, ἐλπίζουσα νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ πάθησιν καρκίνου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέκυψεν, αὐτὴ ἡ ἀτρόμητος, τὸ 548. Ἦτο ὑπανδρευμένη ἀπὸ εἰκοσιτετραετίας καὶ εἶχε βασιλεύσει εἴκοσι δύο ἔτη.

Μὲ τὸν θάνατόν της ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου μία προσωπικότης ἰσχυρὰ καὶ ἐπιβλητική, τύχης ὅσον παραδόξου, τόσον καὶ αἰνιγματικῆς, ἀντικείμενον φθόνου καὶ μίσους πολλῶν καὶ μεγάλων ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ ἔρωτος περιπαθοῦς τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχεν ἐκλέξει ὡς σύντροφον καὶ εἰς τὴν δόξαν τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου πολλὰ προσέφερεν.

Ὁ Ἰουστινιανὸς ἀπέθανεν ὀγδοηκοντούτης εἰς τὰς 14 Νοεμβρίου τοῦ 566. Ὑπῆρξεν ὁ αὐτοκράτωρ ὁ κατ' ἐξοχὴν δεξιὸς εἰς ἀναζήτησιν καὶ ἐξεύρεσιν μεγάλων στρατηγῶν, μεγάλων σοφῶν, διασήμων ἀρχιτεκτόνων καὶ καλλιτεχνῶν, οὓς ἐτοποθέτησε μὲ πλήρη ἐλευθερίαν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν διαφόρων κλάδων τοῦ βασιλείου του, καὶ οἵτινες ἐκτελοῦντες τὰς θελήσεις του, ἀνέδειξαν τὴν τεσσαρακονταετῆ βασιλείαν του, γόνιμον εἰς μεγαλεῖα καὶ δόξας. Ἀλλ' ἐξ ὅλων αὐτῶν, οὐδεὶς ὑπῆρξε σύμβουλος καὶ συνεργάτης τόσον ἀφωσιωμένος, οὐδεὶς συνεδέθη στενώτερον μὲ τὰς σκέψεις καὶ μὲ τὰ αἰσθήματά του, ὅσον ἡ πιστή του σύζυγος, ἡ μεγάλη αὐτοκράτειρα, ἥτις ἤρχισε τὴν ζωήν της ὡς ἀθλία καὶ διεφθαρμένη κόρη τοῦ ἀρκτοφύλακος Ἀκακίου.

ΑΙ ΚΑΡΜΕΛΙΤΙΔΕΣ

Τὸ Carmel! Ἡ ἁπλῆ αὐτὴ λέξις κρύπτει τόσον μυστήριον, ὥστε καὶ οἱ σοφώτεροι μένουν ἔκπληκτοι πρὸ αὐτῆς, ὅπως ἐμπρὸς εἰς τὸ ὄνομα τῶν ἱερῶν πόλεων τὰς ὁποίας φυλάττουν ἀγρίως αὐτόχθονες, καὶ ὅπου οὐδέποτε ἐπάτησε πόδι Εὐρωπαίου.

Ἠθέλησε νὰ γίνῃ Καρμελῖτις.

Ἡ ἔκφρασις αὐτὴ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐπικήδειον λόγον, διὰ τὰς νεάνιδας, αἱ ὁποῖαι ἠγάπησαν τόσον τὸ μοναστήριον, ὥστε νὰ θυσιάσουν τὸ πᾶν ἐμπρὸς εἰς τὸ θρησκευτικόν των ἰδεῶδες.

Τὸ πλῆθος τρέχει εἰς τὸν ἦχον τῶν κωδώνων τοῦ μοναστηρίου, οἱ ὁποῖοι προκαλοῦν εἰς τοὺς ἀρραβῶνας αὐτοὺς ἢ εἰς τὴν ταφήν! Εἶνε συγχρόνως ἑορτὴ καὶ πένθος. Εἶνε μαζῆ δάκρυα καὶ γέλωτες. Δάκρυα τῶν γονέων καὶ χαρὰ τῶν μελλουσῶν νὰ γίνουν μοναχαί. Προχωροῦν, εἰς τὸν βραχίονα πατρὸς ἢ μεγαλειτέρου ἀδελφοῦ διὰ μέσου τοῦ συνηθροισμένου πλήθους, τὸ ὁποῖον ἀπομακρύνεται. Μόνον ἀναφωνήσεις καὶ στεναγμοὶ ἀκούονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ: Πόσον εἶνε ὡραία! Τί κρῖμα! Τόσον νέα!

Πόσαι ἐπέρασαν μὲ τὰ μικρὰ ποδαράκια των τὸν δρόμον αὐτόν, τὸν ὁποῖον ποτὲ πλέον δὲν ἔμελλον νὰ περάσουν φοροῦσαι ἄσπρα ὑποδήματα.

Εἶδον σκιὰς κομψὰς καὶ εὐλυγίστους, λεπτὰς καὶ ἀριστοκρατικάς, φερούσας μανδύας μακρεῖς καὶ ἀσπίλους ἀπὸ βελοῦδο, μοαρέ, χονδρὰ μεταξωτὰ φορέματα, γάζας ἢ μάλλινες μουσουλίνες ἐλαφρές . . . .

Οἱ ἱερεῖς προηγοῦνται αὐτοῦ. Ἰδοὺ ὁ ἀρχιεπίσκοπος μὲ τὴν χρυσοκέντητον ἱερατικὴν στολήν του καὶ μὲ τὴν τιάραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἱερεῖς μὲ τὰς ἑορτασίμους στολάς των, οἱ ὁποῖοι κρατοῦν λαμπάδα καὶ σταυρόν.

Αἱ μεγάλαι θύραι ἀνοίγονται μὲ πένθιμον τρίξιμον Τὸ πλῆθος αἰσθάνεται τὴν φρικίασιν ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνεταί τις εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου. Αἱ μοναχαὶ φαίνονται παρατεταγμέναι εἰς δύο σειράς, μὲ τὸ πρόσωπον σκεπασμένον, ἀκίνητοι καὶ ἄφωνοι. Μία ἀπὸ αὐτὰς κρατεῖ ἕνα μεγάλον μαῦρον σταυρόν. Αἱ ἄλλαι κρατοῦν λαμπάδας, τῶν ὁποίων αἱ φλόγες τρεμοσβύνουν εἰς τὸ φύσημα τοῦ ἀέρος. Φοροῦν μάλλινα χονδρὰ φορέματα σκοῦρα καὶ ὑποδήματα χονδροειδῆ καὶ εἶνε σκεπασμέναι μὲ μαῦρον πέπλον.

Ἕνα τελευταῖον φίλημα εἰς τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα, ἀνάμεσα εἰς δάκρυα, οἱ τελευταῖοι ἀποχαιρετισμοὶ τῶν συγγενῶν, τῶν ἀδελφῶν, τῶν φίλων καὶ τὰ βαρειὰ φύλλα τῆς πόρτας κλείουν διὰ παντὸς μεταξύ των.

Ὁ χωρισμὸς εἶνε τελειωτικός. Οἱ γονεῖς παρηγοροῦνται, ὅπως ἠμποροῦν καλλίτερον. Ἡ κοινὴ λύπη ἀδελφόνει τοὺς ἀγνώστους τῆς χθές. Ἄλλαι μητέρες λιποθυμοῦν, ἄλλαι προσπαθοῦν τὴν τελευταίαν στιγμὴν διὰ τῆς βίας νὰ κρατήσουν τὰς θυγατέρας των.

Κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν αἱ νεοεισερχόμεναι, ἀκολουθοῦν ὑπὸ τὰς ἀψίδας τὰς μοναχάς, αἱ ὁποῖαι τὰς ὁδηγοῦν ψάλλουσαι ὕμνους. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁ ἐπίσκοπος περιτριγυρισμένος ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, λέγει ἀρχὰ τὰς πρώτας προσευχὰς τῆς ἰδιαιτέρας λειτουργίας εἰς τὸ ἀρχαῖον τάγμα τῶν Καρμελιτῶν.

Ὁ ἀρχιερεὺς ἐρωτᾷ τὴν νεάνιδα ὑψηλοφώνως: Τί ζητεῖτε;

— Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, τὴν πτωχείαν τοῦ τάγματος καὶ τὴν συντροφιὰν τῶν ἀδελφῶν.

— Ἔρχεσθε μὲ τὴν θέλησίν σας;

— Μάλιστα πάτερ μου!

— Θέλετε λοιπὸν νὰ γίνεται μοναχή;

— Μάλιστα, μὲ τὴν θείαν χάριν καὶ τὰς προσευχὰς τῶν ἀδελφῶν.

Ὁ ἐπίσκοπος περνᾷ τὸ χέρι του, ὅπου λάμπει ὁ ἀμέθυστος τοῦ ἐπισκοπικοῦ δακτυλιδίου, ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ κιγκλιδωτοῦ, κόπτει ἕνα ἄνθος ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ στολίζουν τὰς ἐνώπιόν του γονατισμένας νεάνιδας.

Ἀφοῦ τελειώσει ἡ πρώτη συμβολικὴ τελετή, αἱ νέαι μοναχαὶ ἀφήνουν τὰς λαμπάδας των τὰς στολισμένας μὲ ἄνθη κρίνων ἐπάνω εἰς ἀργυροῦς κηροστάτας.

Ὁδηγοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ μοναστηρίου· ἐκεῖ πρόκειται νὰ γείνῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον λυπηρὰ καθήκοντα τῶν νέων μοναχῶν. Ἡ ἐγκατάλειψις τῶν κοσμικῶν φορεμάτων καὶ τὸ κόψιμον τῶν μαλλιῶν. Ἡ ἡγουμένη μὲ τὴν βοήθειαν μοναχῶν τινων, βοηθεῖ τὰς νεάνιδας νὰ ἐκδυθοῦν. Πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ λεμονάνθη των, στολισμὸν τὸν ὁποῖον φέρουν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς τελετῆς, καθὼς καὶ τὰ μύρτα τὰ ὁποῖα τὰ συνοδεύουν. Πρέπει ν' ἀφήσουν διὰ παντὸς κάθε κοσμικὸν ἔνδυμα.

Καὶ βλέπει τις ἐκεῖ μέσα ἀνακατομένας ταντέλλας, ἄνθη, γάζες, μεταξωτά, ὑποδήματα ἀπὸ ἄσπρο ἀτλάζι. Ὅλα αὐτὰ τὰ θελκτικά, τὰ λεπτά, τὰ μυρισμένα ἀντικείμενα εὑρίσκονται τώρα ριγμένα κατὰ γῆς....

Τώρα τὰ ἀντικατέστησε τὸ αὐστηρὸν ράσον καὶ τὰ χονδρὰ ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα πληγώνουν πολλάκις τὰ μικρὰ ποδαράκια. Τὸ πρόσωπον ἐπεριτριγυρίσθη μὲ ὕφασμα χονδρόν.

Μία ἀδελφὴ μὲ ἕνα μεγάλο ψαλίδι κόπτει τὰ μαλλιά. Θυμάσαι πλεξοῦδες πίπτουν εἰς τὸ ἔδαφος, εἶνε βροχὴ ξανθῶν, καστανῶν, μαύρων. ..

Ἐνῶ γίνεται ἡ μεταμόρφωσις, ὁ ἐπίσκοπος εὐλογεῖ πλησίον τοῦ θυσιαστηρίου τὰ ἱερὰ φορέματα καὶ ὁ χορὸς τῶν ἱερέων ψάλλει ὕμνους.

Μία, μία, αἱ μέλλουσαι μοναχαὶ ἐπανέρχονται καὶ παρουσιάζονται εἰς τὸ ἀπρομεμακρυσμένον πλῆθος. Ὁποία

ἀλλαγή! Ἤδη εἶναι ἀγνώριστοι. Ὁ λειτουργὸς βοηθούμενος ἀπὸ τὴν ἡγουμένην, ἀφοῦ τὰς ἐνδύσῃ μὲ τὰ εὐλογημένα ἐνδύματα, κάμνει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπάνω ἀπὸ τὰς ἐνώπιόν του γονατισμένας δοκίμους.

Ἡ ἡγουμένη ἔπειτα τὰς ζώνει μὲ τὴν δερματίνην ζώνην, θέτει εἰς τοὺς ὤμους των τὸ ἐπώμιον, τὸν λευκὸν μανδύαν καὶ τὸ μεγάλον μάλλινον πέπλον, τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸ πρόσωπον.

Κατόπιν ὁδηγοῦνται εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ καὶ πίπτουν μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν γῆν καὶ τὰ χέρια ἀνοιγμένα εἰς σχῆμα σταυροῦ, ἐπάνω εἰς ἕνα μικρὸν ὕψωμα στολισμένον μὲ μύρτα καὶ ἐκεῖ κάμνουν τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς των εἰς τὸν Χριστόν.

Ἡ ἡγουμένη τὰς ραντίζει μὲ ἁγιασμόν, ἔπειτα τὰς σηκόνει διὰ νὰ δώσουν εἰς ὅλας τὰς ἀδελφὰς τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμόν.....

Ὁ Χορὸς ψάλλει ἕνα ψαλμὸν εὔθυμον. Αἱ μοναχαὶ ἀπομακρύνονται ψάλλουσαι μαζῆ μὲ τὰς νέας συντρόφους των. Ἡ τελετὴ ἐτελείωσε. Ἡ ζωὴ τῆς Καρμελίτιδος μέλλει νὰ περάσῃ μεταξὺ τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ δωματίου της. Ἡ σιωπὴ εἶνε ὁ κανονισμός, θὰ μείνῃ πλέον μόνη μὲ τὰς προσευχάς της καὶ τὰς σκέψεις της.

Ἕνα πρᾶγμα μόνον τῆς ἐπιτρέπεται καὶ αὐτὸ εἶνε μεγάλη ἀνακούφισις εἰς αὐτήν, δύναται νὰ περιποιῆται καὶ νὰ ποτίζῃ ἄνθη.

Ὅταν θὰ εἰσέλθῃ μέσα εἰς τὸ κελίον, ὅπου θὰ διέλθῃ ἡ ζωή της, ἀμέσως θ' ἀντιληφθῇ μὲ ἕν βλέμμα τὴν γυμνότητά του, τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ κλίνη, οὔτε τραπέζι, οὔτε καρέκλα, τίποτε ἄλλο δὲν στολίζει τοὺς τοίχους παρὰ ἕνας μαῦρος ἐσταυρωμένος καὶ ἡ παρθενικὴ λευκότης των.

Ὅταν διὰ πρώτην φορὰν λαμβάνει ἡ νέα Καρμελίτις κατοχὴν τοῦ κελίου της εὑρίσκει τὴν κλίνην της στολισμένην μὲ ἄνθη καὶ ἡ σημασία τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ εἶνε: ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται εἰς τὸ Τάγμα εἶνε ἡμέρα ἑορτῆς δι' αὐτὴν καὶ ὅλαι αἱ ἑορταὶ εἰς τὸ μοναστήριον σημειοῦνται μὲ στολισμοὺς ἀνθέων.

Τὰ ἄνθη τῶν μυστικῶν ἀρραβώνων, τὸ βράδυ θὰ εἶναι μαραμένα. Καὶ ποτὲ πλέον δὲν θὰ στολίσουν ἄλλα τὸ πένθιμον κελίον της, ὅπου μέλλει νὰ περάσῃ ἡ ζωή της. Καὶ ὅμως ἀκόμη ἔχει μίαν ἑορτὴν ἀρραβώνων, τὴν ἑορτὴν τοῦ Θανάτου. Ὅταν ἡ μοναχή, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἐπέρασε εἰς ἔκστασιν θρησκευτικὴν καὶ εἰς ἀγάπην, πέσῃ εἰς τὴν κλίνην αὐτὴν διὰ νὰ μὴν σηκωθῇ πλέον καὶ τότε εἶνε στολισμένη μὲ ἄνθη ὅπως τὴν πρώτην ἡμέραν.

Καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν ἀνθέων ἡ νέα μοναχὴ ἔχει τὸ πρόσωπον γυμνόν. Μόνον τὴν στιγμὴν ὅπου θὰ κατέλθῃ εἰς τὸν τάφον ἐπιτρέπεται εἰς τὰς ἀδελφάς της νὰ ἴδουν τὸ πρόσωπον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἡ αἰώνια χρῆσις τοῦ πέπλου ἐμάρανε.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν) **Εἰρήνη Νικολαΐδου**

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ὁ Ἀλέκος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἑλένης, ὑπακούων εἰς τὴν διαταγὴν τῆς Σόνιας, ἀλλ' ἀδιαφορῶν ἐντελῶς διὰ τὴν κατάστασιν τῆς γυναικός του. Νεῦρα, ἀνοησίας, ἔλεγε μέσα του καὶ ἠννόει νὰ ἀποφύγῃ κάθε ἐξήγησιν καὶ κάθε συζήτησιν ἐπὶ τῶν αἰτίων τῆς λιποθυμίας ἐκείνης.

Ἡ Ἑλένη ἐκοιμᾶτο ἕνα ὕπνον ἀνήσυχον, τρομαγμένον, καὶ λόγια ἀσυνάρτητα, ἓν εἶδος παραληρήματος ἐξεύρευγεν ἀπὸ τὰ χείλη της. Μία φρᾶσις μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπέστησε περισσότερον τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνδρός της. «*Νὰ φύγω, ἐγὼ νὰ φύγω, νὰ δώσω τὸ διαζύγιον, νὰ τοὺς ἀφήσω ἐλευθέρους*».

Ὁ Ἀλέκος ἐκάθισεν εἰς ἕνα κάθισμα πλησίον τῆς κοιμωμένης καὶ ἤρχισε νὰ τὴν βλέπῃ μὲ προσοχὴν διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι πραγματικῶς ἐκοιμᾶτο. Ἡ ἀγωνία της, ἡ στενοχωρία μὲ τὴν ὁποίαν ἄρθρωνε τὰ λόγια της, ἡ ταραχή της ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι, ὅπου περιεστρέφετο καὶ ἄλλαζε θέσιν ἀδιάκοπα, χωρὶς νὰ εὑρίσκῃ στιγμῆς ἡσυχίαν τὸν ἔπεισαν τέλος ὅτι πραγματικῶς ἡ δυστυχὴς ὑπέφερε καὶ ὅτι μία ἰδέα τὴν ἀπασχολοῦσε: πῶς νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν δεσμόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἔνωνε μαζῆ του, πῶς νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, πῶς νὰ μὴ τοῦ εἶναι βάρος καὶ ἐμπόδιον διὰ τὴν εὐτυχίαν του.

Κάθε ἄλλη γυναῖκα, ἡ ὁποία θὰ ἤκουεν ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει αὐτὴ πρὸ ὀλίγου, καὶ ἡ ὁποία θὰ εἶχεν ὑποφέρει ὅσα εἶχεν ὑποφέρει αὐτὴ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ γάμου της, θὰ ἐξανίστατο, θὰ ἐμίσει, θὰ ἤθελεν ἐκδίκησιν ἢ θὰ ἐζήτει νὰ συγκρατηθῇ ὅπως, ὅπως πλησίον εἰς τὸν ἄνδρα τὸν ὁποῖον ἠγάπα. Αὐτὴ ἀπ' ἐναντίας ὑπεχώρει, αὐτὴ δὲν ἐζήτει ἄλλην διέξοδον ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνου. Τὸ πρᾶγμα τὸν ἐξέπληττε, καὶ ἐκίνει περιέργως τὴν προσοχήν του. Διότι ἐπὶ τέλους ἡ Ἑλένη ἦτο γυναῖκα μόλις εἴκοσι χρόνων, καὶ ἦτο εὔμορφη μᾶλλον καὶ μὲ τὴν περιουσίαν τοῦ πατέρα της ἠμποροῦτε νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὴ ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ ἔρωτος καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας.

Τὰ χρήματα, θὰ τὰ δώσω ἐγὼ τὰ χρήμαατα, εἶπεν ἡ Ἑλένη μέσα εἰς μίαν ἀγωνίαν φωνῆς, εἰς κάτι, τὸ ὁποῖον ὡμοίαζε ξεψύχισμα. Ὁ Ἀλέκος ἐτρόμαξε, διότι τὸ πρόσωπον τῆς νέας γυναικὸς ἀπὸ ὠχρὸν ὅπου ἦτο πρίν, ἔγεινε διὰ μιᾶς κατακόκκινον καὶ ἔπειτα μελανόν.

Ἐπῆρε ἀμέσως ἕνα πράσινο μπουκαλάκι μὲ ἀγγλικὸν ἅλας ἀπὸ τὴν τουκλέττα καὶ τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὴν μύτην τῆς ἀσθενοῦς. Ἔπειτα τῆς ἔρρανε τὸ πρόσωπον μὲ σταγόνας κρύου νεροῦ, τῆς ἔτριψε τὸ μέτωπον καὶ τοὺς κροτάφους μὲ ἀρωματισμένον ξεῖδι, ἕως ὅτου ἤνοιξε τὰ μάτιά της. «Ξύπνησε, Ἑλένη, διότι ὁ ὕπνος σου εἶναι ἀνήσυχος» τῆς εἶπε μὲ τρυφερότητα καὶ καλωσύνην. Σήκω νὰ καθίσῃς. Θὰ εἰπῶ νὰ σοῦ κάμουν μίαν λεμονάδα.

Ἐκείνη ᾐσθάνετο ἕνα βαθύτατον πόνον μέσα εἰς τὴν ψυχήν της καὶ μίαν ἔκπληξιν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τῆς ἦτο τόσον ξένος ἐδείκνυε δι' αὐτήν. Ἀλλὰ τί τὸν ἔμελλε λοιπόν, ἐὰν ὁ ὕπνος της ἦτο

ἀνήσυχος καὶ δὲν θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἄραγε, ἐὰν ἐκείνη ἐκοιμᾶτο διὰ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ ποτὲ πλέον. Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν μία νέα ἀπελπισία τὴν κατέλαβε καὶ τὰ μάτια της ἄρχησαν νὰ τρέχουν ἀκράτητα. Ὁ Ἀλέκος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ παρηγορήσῃ. Ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγε δὲν θὰ ἦτο πιστευτός. Ἄλλως τε εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ μὴ δικαιολογῆται ποτὲ εἰς τὴν γυναῖκά του, καὶ νὰ μὴ πιστεύῃ ὅτι ὁ ἄνδρας ὡς σύζυγος ὤφειλε πίστιν πρὸς τὸν σύζυγον. Ὁ ἔρως καὶ ὅταν ὑπῆρξε πρὸ τοῦ γάμου, μετὰ τὸν γάμον τοῦ ἐφαίνετο τὸ πλέον γελοῖον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Τὴν ἔβλεπε λοιπὸν μὲ πολὺν οἶκτον καὶ μὲ πολλὴν συμπάθειαν, ἀπαράλλακτα ὡς συμπαθοῦμεν πρὸς ἕνα μικρὸ παιδί, τὸ ὁποῖον θεωροῦμεν ὀλίγον ἀκαταλόγιστον.

Ἡ Ἑλένη ἐσκούπισε τὰ μάτια της, ἐκράτησε τοὺς λυγμούς της καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν ἤξευρε πῶς νὰ διατυπώσῃ. Ἐπὶ τέλους μὲ ἕνα νέον κοκκίνισμα εἰς τὸ πρόσωπον, ὡς νὰ ὡμολόγει καμμίαν κακὴν σκέψιν της εἶπε: Ξέρεις, Ἀλέκο. Ἔχω νὰ σὲ παρακαλέσω μίαν χάριν.

Εἰς τὸ συρτάρι ἐκεῖνο ἔχω τὰς μετοχὰς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ὅπου μὲ ἐχάρισεν ὁ πατέρας τὸ καλοκαῖρι, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ταξειδεύσωμεν. Τὸ πρωὶ τῆς ἐζητοῦσα καὶ ἐνόμισα ὅτι μοῦ τὰς εἶχαν κλέψει. Ἐτρόμαξα τόσον, ὥστε ὑποθέτω ὅτι αὐτὸ ἦτο αἰτία τῆς λιποθυμίας μου. Σὲ παρακαλῶ νὰ τὴς πάρῃς καὶ νὰ τὴς καταθέσῃς ἐσὺ εἰς τὸ ὄνομά σου εἰς μίαν Τράπεζαν.

Ὁ Ἀλέκος ἐννόησε τὴν σκέψιν της. Εἶχεν ἀκούσει ὅτι ἡ Σόνια εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ χρήματα καὶ διὰ νὰ τὸν εὐκολύνῃ εἶχεν ἐπινοήσει ὅλον αὐτὸν τὸν μῦθον. Ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο νὰ ἀρνηθῇ. Εὕρισκεν ὅτι ἦτο ἐντροπὴ νὰ δεχθῇ νὰ πληρώνῃ τὰ πρὸς τὴν πρώτην ἀρραβωνιαστικήν χρέη του μὲ τὰ χρήματα τὰ προωρισμένα νὰ δαπανηθοῦν εἰς τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος τοῦ γάμου του. Θὰ τὰ ἔπερνε λοιπὸν διὰ νὰ ἀποφύγῃ περισσοτέρας ἐξηγήσεις ἐπὶ τῆς αἰτίας τῆς λιποθυμίας, ἀλλὰ θὰ τὰ κατέθετεν εἰς μίαν Τράπεζαν καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς καταθέσεως θὰ ἔφερεν εἰς τὴν γυναῖκά του.

Εἶναι δέκα πέντε χιλιάδες φράγκα, νομίζω, εἶπεν ἐκεῖνος.

Δὲν ἐννοῶ πολλὰ πράγματα ἀπὸ λογαριασμοὺς εἶπεν ἡ νέα γυναῖκα ἀναστενάζουσα. Κάμε ὅπως νομίζῃς, φθάνει νὰ μὴν ἔχω πλέον τὴν εὐθύνην τῶν χρημάτων αὐτῶν.

Ὁ Ἀλέκος ἐσηκώθη, ἄνοιξε τὸ συρτάρι, εὗρε τὸν φάκελλον, μέσα εἰς μίαν μικρὰν κασετίναν, κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς Ἑλένης, ἔβγαλε τὰς μετοχάς, ἔκαμε τὸ ἄθροισμα τῆς ἀξίας των εἰς τὸ σημειωματάριόν του καὶ ἔπειτα ἔσχισε τὸ φύλλον τὸ σχετικὸν καὶ τὸ ἔτεινεν εἰς τὴν νέαν γυναῖκα.

Διὰ τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ εὐθύνωμαι ἐγὼ ἀπέναντί σου ἀπὸ σήμερον, τῆς εἶπε. Καὶ ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ λιποθυμῆς διὰ τόσον φανταστικὰς καταστροφάς.

Ἡ Ἑλένη ἐστέναξεν, ἐμειδίασε ἕνα βιασμένον μειδίαμα καὶ τὸν εὐχαρίστησε. Ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ, ἀφοῦ τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὴν συνεβούλευσε νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεββάτι διὰ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ ξεκουραστῇ ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν ταραχήν.

Ὅταν εὑρέθη εἰς τὸ γραφεῖόν του μὲ τὸν φάκελλον τῶν χρημάτων εἰς τὸ χέρι, ἡ πρώτη σκέψις του ἦτο διὰ τὴν Σόνια. Ἔπρεπεν ἀμέσως νὰ τῆς στείλῃ τὰ χρήματα· ἀφοῦ ἤδη εἶχε τὸ ποσὸν ἐκεῖνο εἰς τὴν διάθεσίν του, ἠμποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἔπειτα θὰ ἐδανείζετο διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ καταθέσῃ εἰς τὴν Τράπεζαν. Ἐπῆρε τὸ καπέλλο του, τὸ μπαστουνί του, ἐκατέβη τὴς σκάλες τρεῖς, τρεῖς καὶ ᾐσθάνετο μεθ' ὅλα τὰ διαδραματισθέντα τὸ πρωὶ ἐκεῖνο μίαν μεγάλην ἀνακούφισιν εἰς τὴν ψυχήν του.

Πρῶτον διότι εἶχε τὰ χρήματα καὶ δὲν θὰ κατέφευγεν εἰς τὸν πενθερόν του, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν συνήθειάν του, θὰ ἤρχιζε νὰ ἐρωτᾷ καὶ νὰ ἀνακρίνῃ καὶ νὰ ἐξετάζῃ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὸν ἔβγαζεν ἀπὸ τὴν ὑπομονήν. Ἔπειτα, διότι θὰ ἐφαίνετο τίμιος πρὸς τὴν Σόνια, προσφέρων ἀμέσως, ἀντὶ πέντε χιλιάδων φράγκων, δέκα καὶ ἀνακουφίζων αὐτὴν ἀπὸ τὴν μεγάλην στενοχωρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἐνέβαλεν ἡ ἔλλειψις χρημάτων. Ἔπειτα, διότι ἀπέφυγε τὰς συζητήσεις καὶ τὰς ἐξηγήσεις μὲ τὴν Ἑλένην, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ ὑποθέτῃ ἥσυχον τώρα ὅπως δήποτε καὶ παρηγορημένην, καὶ μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο πολὺ καλὸς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῆς Σόνιας, ὥστε νὰ τὴν καθησυχάσῃ καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο.

Διηυθύνθη εἰς τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν, μὲ τὴν ὁποίαν εἰργάζετο, διὰ νὰ ἀγοράσῃ συνάλλαγμα ἐπὶ Παρισίων διὰ δέκα χιλ. φρ. Ἐκεῖ ἐσκέφθη ὅτι ἠμποροῦσε νὰ καταθέσῃ τὰς μετοχὰς καὶ ἐπ' αὐτῶν νὰ ζητήσῃ νὰ τοῦ ἀνοιχθῇ μία πίστωσις διὰ τὸ Παρίσι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς καταθέσεως θὰ ἠμποροῦσε νὰ φέρῃ ἀμέσως τὸ μεσιμέρι εἰς τὴν Ἑλένην καὶ εἰς τὴν Σόνιαν ἄνοιγεν εἰς τὸ Παρίσι πίστωσιν δέκα χιλ. φράγκων.

Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἦτο θαυμάσιος καὶ ᾐσθάνθη μίαν μεγάλην εὐχαρίστησιν, διότι τὰ πράγματα τοῦ ἤρχοντο τόσον εὐνοϊκά. Χίλια φράγκα, ὅσα ἤθελεν ἴσως ἡ Σόνια διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἀναχωρήσεως, τὰ εἶχεν ἤδη εἰς τὴν διάθεσίν του, διότι μόλις πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχεν ἀποσύρει ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τὸ εἰσόδημα τοῦ μηνὸς τῆς προικὸς τῆς συζύγου του.

Ἐπέστρεψε λοιπὸν εἰς τὸ σπῖτί του, εὐχαριστημένος, ἥσυχος, μὲ τοὺς λογαριασμούς του ὅλους ἐν τάξει καὶ μὲ τὴν καρδιὰν ἐλαφράν. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἑλένης, ἀλλ' ἐκείνη ἐκοιμᾶτο ἥσυχα καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ.

Ὥστε ἐπέρασαν καὶ τὰ νεῦρα καὶ ἡ μεγάλη ἀπελπισία. Ὦ! αἱ γυναῖκες 'σὰν τὴν Ἑλένην δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἀπελπίζωνται καὶ νὰ ἐλπίζουν πάλιν Εἶναι τόσον insignifiante, ἐσκέφθη, ὥστε δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ δίδῃ κανεὶς σημασίαν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά των. Pauvre petite! ἦτον ὁ ἐπίλογος. Ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὴν γενναίαν, καὶ διὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ γενναιότης της μοῦ ἐχρησίμευσε πολύ. Καὶ ἀπὸ ἕνα αἴσθημα εὐγνωμοσύνης ὠθούμενος, ἔσκυψε καὶ ἔψαυσεν ἐλαφρὰ τὸ μέτωπόν της μὲ τὰ χείλη του.

Τὸ πρᾶγμα ἔγεινε τόσον βιαστικά, ὥστε δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι ἡ κοιμωμένη ὠχρίασε περισσότερον καὶ ὅτι τὰ βλέφαρά της ἐκινήθησαν, ὡσὰν τὸ φίλημα ἐκεῖνο νὰ

εἶχε μεταδώσει ἠλεκτρισμὸν εἰς ὅλον τὸ εἶναί της. Ἐλαφρός, τρέχων σχεδόν, ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ κτυπήσῃ οὔτε τὴν θύραν, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τοῦ συνέβαινε πολὺ σπανίως. Εἶχεν ἀκούσει τὸν κώδωνα καὶ ἔτρεξε νὰ ἀνοίξῃ μόνος του.

Ἦτο ἡ Σόνια, ἡ ὁποία ἔφευγε, καὶ ἤρχετο νὰ ἀφήσῃ δύο λέξεις διὰ τὴν Ἑλένην καὶ νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸν Sacha. Ἦτο ταραγμένη, νευρικὴ καὶ μὲ μάτια κατακόκκινα Ἐκεῖνος δὲν τὴν ἄφησε κἂν νὰ εἰσέλθῃ. Ἡ Ἑλένη κοιμᾶται, τῆς εἶπε, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὸν σταθμόν. Ὅλα εἶναι ἕτοιμα, ἐπρόσθεσε, φοβούμενος μήπως ἐκείνη ἀνησύχει διὰ τὰ χρήματα.

Ἐπῆρε τὸ καπέλλο του καὶ κατέβη ὀπίσω της. Ἡ ἅμαξα μὲ τὴς βαλίζες της ἐπερίμεν ν ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν. Εἰσῆλθαν καὶ οἱ δύο καὶ ὁ ἁμαξηλάτης ἐμαστίγωσε τὰ ἄλογά του. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἅμαξα ἐξεκίνει, τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς Ἑλένης ἤνοιξε καὶ τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της ἐφάνη, χλωμόν, χλωμόν, ὡς νὰ εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ μακρὰν ἀσθένειαν. Τὸ βλέμμα της τὸ πυρετῶδες, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε συγκεντρωθῆ ὅλη ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς της, παρηκολούθησε τὴν ἅμαξαν πολύ, καὶ ὅταν ἀκόμη μόλις διεκρίνετο ὡς μαύρη σκιά, μακρὰν εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἡ ἀδελφούλα τοῦ Τρότ.

Ὁ Τρὸτ ἔχει μιὰ ἀδελφούλα. Ἕνα βράδυ, ἀρκετὸς καιρὸς εἶναι περασμένος ἀπὸ τότε, ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ τὰ παιδάκια ἀγαποῦν νὰ κάθωνται κοντὰ εἰς τὸ τζάκι καὶ νὰ ζεσταίνουν τὰ χεράκιά των, τὴν ὥραν ποῦ πρὶν νὰ ἀνάψουν τὰ φῶτα ἡ μητέρες γίνονται μελαγχολικὲς ὀλίγον, ἀλλὰ καὶ τρυφερές, ἡ μαμὰ τοῦ Τρὸτ τὸν ἐπῆρεν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά της καὶ ἀφοῦ τὸν ἐχάϊδευσε καὶ τὸν ἐφίλησε καλά, καλά, τοῦ εἶπε:

— Τρότ μου, θὰ ἤθελες νὰ σοῦ δώσω ἕνα ἀδελφάκι;

Ὁ Τρὸτ ἔπαιζε μὲ τὴν καδένα τῆς μαμᾶς του καὶ ἐσυλλογίζετο. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγο ἀπεκρίθηκε.

—Ὄχι. Εὐχαριστῶ. Ἐὰν θέλῃς νὰ μοῦ κάμῃς εὐχαρίστησι, πάρε μου καλλίτερα μιὰ ζωντανὴ χελῶνα. Γιατὶ ξέρεις αὐτὴν θὰ τὴν κάνω ὅ,τι θέλω, ἐνῷ εἰς τὸ ἀδελφάκι μου θὰ πρέπῃ νὰ δίδω τὰ παιγνίδια μου νὰ παίζῃ καὶ θὰ μοῦ τὰ σπάσῃ Τότε ἐγὼ θὰ κλαίω, καί.....

Ἡ μαμὰ τοῦ Τρὸτ ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀρέσῃ πολὺ νὰ ἔχῃ ἀδελφάκι, γιατὶ θὰ ἔπαιζαν μαζῆ καὶ αὐτὸς ὡς μεγαλείτερος θὰ τοῦ ἔδιδε τὸ καλὸν παράδειγμα.

Ὁ Τρὸτ ἐστέναξε. Ἀλλὰ τότε θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι καλὸς διὰ δύο, καὶ εὕρισκε τόσο δύσκολον νὰ εἶναι καλὸς μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του. Αὐτὸ ἦτο πρᾶγμα ἀδύνατον, εἶπεν εἰς τὴν μαμάν του, ἡ ὁποία τὴν φορὰν αὐτὴν ἐξεκαρδίσθηκε ἀπὸ τὰ γέλοια, εἰς τὰ ὁποῖα ἔλαβε μέρος καὶ ὁ μπαμπᾶς τοῦ Τρότ, ὅπου ἦλθεν ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡ μαμὰ τοῦ διηγήθη τὰς ἰδέας τοῦ μικροῦ των. Τότε ὁ μπαμπᾶς ἠρώτησε τὸν Τρότ:

— Προτιμᾷς μιὰ ἀδελφούλα;

Ὁ Τρὸτ ἐξήτασε τὸ πρᾶγμα μὲ σοβαρότητα. Μιὰ ἀδελφούλα; Ναί, αὐτὸ θὰ ἦτο πλέον διασκεδαστικό. Ἡ φίλη του ἡ Μαρία εἶνε τόσο καλή, χθὲς τοῦ ἔφερε πολλὲς καραμέλες. Ὁ Τρὸτ βεβαίως προτιμοῦσε τὴν ἀδελφούλα. Καὶ ἔπειτα τὰ κοριτσάκια δὲν εἶνε τόσο δυνατά, ὅπως τὰ ἀγόρια καὶ ἂν τύχῃ καμμιὰ φορὰ καὶ μαλώσουν... Ἀπεφάσισε λοιπὸν καὶ εἶπε εἰς τὸν μπαμπᾶ του.

— Ναί, προτιμῶ μιὰ ἀδελφούλα.

—Καλά, μὴ ξεχνᾷς λοιπὸν νὰ τὴν ζητῇς κάθε βράδυ εἰς τὴν προσευχήν σου ἀπὸ τὸν Θεόν.

Καὶ ὁ Τρὸτ τὸ ἔκαμνε κάθε βράδυ, ὅσο νυστασμένος καὶ κουρασμένος ἀπὸ τὰ παιχνίδια του καὶ ἂν ἦτο. Τὴν ἤθελε πολὺ ὄμορφη καὶ πολὺ καλή, ὄχι τόσο μεγάλη σὰν τὸν Τρὸτ καὶ ἔπρεπε νὰ τῆς ἀρέσῃ τὸ κρέας καὶ διόλου τὰ φροῦτα. Καὶ ἔτσι ὁ Τρὸτ θὰ τῆς ἔδιδε ὅλην τὴν μερίδα του τοῦ κρέατος καὶ ἐκείνη τὰ φροῦτά της. Ἔπειτα ἔπρεπε νὰ τὴν λένε Πολυκάρπη. Ὁ Τρὸτ χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ τὸ διατὶ τοῦ ἤρεσε πολὺ τὸ ὄνομα αὐτό. Ἡ μαμά του εἶχεν ὅλως διόλου ἀντίθετον γνώμην. Ἡ ἀδελφούλα θὰ ἐλέγετο Λουκία. Τί ἄσχημο ὄνομα. Τὸ Πολυκάρπη εἶνε πολὺ ὡραιότερον. Τοὐλάχιστον ἂς εἶνε πλέον μικρὰ ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ μὴ τῆς ἀρέσουν τὰ φροῦτα.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ὁ Τρὸτ σχεδὸν ἐλησμόνησε τὴν ἀδελφοῦλα, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ· τοῦ συνέβησαν τόσα ἄλλα πράγματα, ὥστε εἶνε συγχωρημένος. Ἡ μαμά του πολὺ συχνὰ ἦτο ἀδιάθετη καὶ μίαν ἡμέραν τοῦ εἶπε ὅτι ἡ κυρία Τρεάν, αὐτὴ ἡ τυφλὴ γρηὰ κυρία, ἡ ὁποία κατοικοῦσε εἰς τὸν κόκκινον ἐκεῖνον πύργον, τὸν εἶχε προσκαλέσει νὰ ὑπάγῃ μαζῆ μὲ τὴν Jane νὰ περάσῃ ὀλίγας ἡμέρας μαζῆ της. Ἡ κυρία Τρεὰν ἦτο πολὺ καλή, ὁ Τρὸτ ὅμως προτιμοῦσε νὰ μείνῃ μὲ τὴν μαμά του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν εἶχεν ἀποχωρισθῆ.... ἀλλὰ καὶ ἡ μαμὰ δὲν ἦτο

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΜΟΝΟΝ

Ἦτο εἴκοσι πέντε χρόνων ὅταν αἴφνης συνηντήθησαν εἰς μίαν ἑσπερίδα τῆς κομήσσης Δ. Ἦτο κόρη προικισμένη ἐκ φύσεως μὲ πολλὴν σωματικὴν χάριν καὶ πνεῦμα. Τὰ πολὺ σπουδαῖα γράμματα δὲν εἶχεν ἀγαπήσει ποτέ, ὡς ὡμολόγει ἡ ἰδία μὲ τὸν εἰλικρινῆ, ἀλλὰ ρομαντικὸν χαρακτῆρα της, εἶχεν ὅμως μορφωθῆ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον με τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς της. Ἐκτὸς τῆς μητρικῆς της γλώσσης ἐδιδάχθη καὶ δύο ἄλλας τοιαύτας. Εὐχέρειαν λόγου εἶχε πολλὴν καὶ μετεχειρίζετο ὡραίας φράσεις ὁμιλοῦσα ἢ γράφουσα Ἐγνώριζεν ὀλίγην μουσικὴν καὶ ἔψαλλεν εὐχάριστα. Ἡ οἰκογένειά της ἐφρόντισε πολὺ ἐνωρὶς νὰ μυήσῃ τὴν κόρην εἰς τὰ τῶν ἡμερῶν των, εἰς τὰς κλίσεις τῆς ἐποχῆς, ὅπου ἔζων, ὥστε εἰς ὁποιανδήποτε συνάθροισιν παρουσιαζομένη ἐπεσκίαζεν ὅλας τὰς ὁμήλικάς της. Τώρα γραῖα πλέον, διηγουμένη ἐπεισόδια τοῦ βίου της λέγει: Εἶχα τὸ βερνίκωμα τῶν πολλῶν, ἀλλ' ἐγὼ ἐγνώριζα νὰ τὸ ἐπιδεικνύω περισσότερον, καὶ ἂν ἔγεινα κάποτε πρόξενος ἀδικίας τινός, τὸ ἄδικον ἦτο ἀκούσιον. Ὁ κόσμος ἀρέσκεται εἰς τὴν λάμψιν καὶ κρίνει εὔκολα.

Γέννημα τῆς πρωτευούσης τῆς Βαυαρίας καὶ Βαρωνὶς εἶχε τὴν εἴσοδον ἐλευθέραν εἰς πολλοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους. Ἡ ἑσπέρα καθ' ἣν τὴν ἔβλεπεν ὁ ἐπιτετραμμένος τὰς ὑπο έσειςένὸς γειτονικοῦ κράτους ἦτο μία τῶν Ἀπόκρεω. Ἡ οἰκοδέσποινα τὴν ἐσύστησε θερμῶς, ἐξαίρουσα τὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα προσόντα της. Μυημένη εἰς ὅλην τὴν κίνησιν τῆς ἐποχῆς της, ἀπὸ τὰ χρονογραφήματα. τὰ ὁποῖα ἀνεγίνωσκεν ἐπιμελῶς, ἐκράτησε τὴν συνδιάλεξιν πλήρη ζωῆς μετὰ τοῦ πολιτικοῦ, ὅστις ἦτο ἐπίσης ἐκ τῶν περιζητήτων, ἱππότης, ἥρως τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μὲ μόρφωσιν πολὺ σπουδαίαν καὶ λαμπρὸν χαρακτῆρα, εὐγενής, γενναῖος, ἐλευθέριος, λάτρις τῆς ἀληθείας. Ἐθαύμαζε τὴν κόρην, ἀκροώμενος μετὰ προσοχῆς, ζυγίζων πᾶσαν λέξιν καὶ ἰδέαν της, μὲ τὴν διορατικότητα καὶ τὴν πεῖραν πολιτευομένου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑσπερίδος ἀφῆκε γοητευμένος τὴν αἴθουσαν τῆς κομήσσης, ἀποκομίσας τὰς λαμπροτέρας ἐντυπώσεις ἐκ τῆς γνωριμίας του μετὰ τῆς κόρης.

Ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ κατὰ φαντασίαν εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν συναναστροφὴν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς γοητείας ἐκείνης. Ἤκουε τὴν ἁρμονικὴν φωνήν, τὰς εὐστόχους ἀπαντήσεις. Ὤ, τὰς ἀλησμονήτους ὥρας τὰς ὁποίας διῆλθε συζητῶν, ἀκροώμενος, ἀντικρούων! Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἀνέπνεεν εἰσέτι τὴν ἐλαφρῶς ἀρωματισμένην ἀτμόσφαιραν, ἥτις περιέβαλε τὴν ἐπαγωγὸν κόρην· ὅτε ἔβλεπε τὸ ζωηρὸν ὄμμα τονιζόμενον, ἐκφράζον τὸ ψυχικὸν αἴσθημα, συμφώνως πρὸς τὸ θέμα τοῦ λόγου Ἠσθάνετο παράδοξον μεταβολὴν εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἀνίσχυρον πρὸ ἀγνώστου δυνάμεως; Ἐπεσκέφθη τὴν ἐπαύριον τὴν κόμησσαν καὶ ἐζήτησε περισσοτέρας πληροφορίας περὶ τῆς κόρης.

Μετὰ ἕνα μῆνα ἐμνηστεύετο τὴν θυγατέρα τοῦ βαρόνου, πρὸς μεγάλην χαρὰν καὶ αὐτῆς καὶ τῶν συγγενῶν της. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ὅλα ἤλλαξαν εἰς τὴν ζωήν του, ὅλα ἦσαν τώρα ὡραιότερα. Τὸ ᾆσμα τῆς ἀηδόνος περιπαθέστερο ἡ μονότονος σιγὴ τῶν ἀποκέντρων περιπάτων, ὁ καύσων τῆς μεσημβρίας, τὸ σκότος τῆς μαύρης νυκτός, ὅλα ἦσαν θελκτικά, ὅλα ὡραῖα καὶ ὁ χρόνος ἔφευγε πτερωτός. Μετὰ ἓν ἔτος θὰ ἐνυμφεύοντο. Εἶχον παρέλθει ἤδη ἓξ μῆνες ἀμοιβαίας λατρείας καὶ χαρᾶς, ὅτε μίαν πρωΐαν λαμβάνει ὁ μνηστὴρ ὀλίγας γραμμὰς τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του διὰ τῶν ὁποίων τοῦ ἔλεγεν, ὅτι ἡ Ἐλβίρα ἐπέρασε κακὴν νύκτα, εἶχε πολὺν πυρετόν. ὅτι προσεκλήθη ὁ οἰκογενειακὸς ἰατρὸς ἔκαμε διάγνωσιν ἐπιδημικοῦ ἐξανθήματος.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ τὸν ἐνέβαλεν εἰς φοβερὰν ἀπελπισίαν. Ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπεν ὅλον τὸ χρυσοῦν οἰκοδόμημά του νὰ καταρρέῃ. Ἀπὸ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὡρῶν μόνον δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὴν μνηστήν του, καὶ τώρα ἐνόμιζεν ὅτι δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε πλέον. Ἔσπευσεν ἀμέσω, ἐπληροφορήθη ὁ ἴδιος καὶ ὅμως ἡ ψυχικὴ ἀγωνία δὲν τὸν ἐγκατέλειπε.

Ὁ ἐπιστήμων εἶχε κάμει καλὴν διάγνωσιν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξεδηλώθη ἡ νόσος εὐλογία πολὺ κακοήθης. Ἄλλως τε εἶχον ἀκουσθῆ καὶ ἄλλα κρούσματα εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἡ κυβέρνησις λαμβάνουσα σύντονα προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὴν ἐπιδημίαν ἠμπόδισε τὴν κατ' οἶκον θεραπείαν τῶν προσβαλλομένων. Νοσοκομεῖα δι' ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις ἤνοιξαν τὰς θύρας των, καὶ εἰς ἓν τῶν καλλιτέρων μετεφέρθη καὶ ἡ ἁβρὰ μνηστή. Καθ' ἑκάστην μετέβαινε καὶ ὁ μνηστήρ της ὅπως λαμβάνῃ πληροφορίας. Ὁποῖαι στιγμαὶ ἀγωνίας τώρα! Παρῆλθεν ἡ πρώτη ἡ δευτέρα καὶ ἡ τρίτη ἑβδομάς, ὁπόταν καὶ τὸν διεβεβαίωσαν ὅτι ἡ μνηστή του ἦτο ἐκτὸς κινδύνου. Παρῆλθον ἄλλαι τρεῖς ἑβδομάδες. Ἡ ἀνυπομονησία του εἶχε κορυφωθῆ. Γράφει τότε πρὸς αὐτήν, καθικετεύων νὰ τὸν δεχθῆ διὰ μίαν στιγμήν.

Τὴν Ἐλβίραν εἶχε παραμορφώσει ἡ νόσος, καὶ μόνον οἱ ὀφθαλμοί της δὲν εἶχαν μεταβληθῆ. Τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἐξανθημάτων τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς τὸ πρόσωπον, μετὰ τὴν ἐκλέπισιν ἀφῆκαν βαθέα κοιλώματα, ἡ ἐπιδερμὶς δὲ τοῦ προσώπου ἦτο εἰσέτι μελανή· αἱ βλεφαρίδες εἶχον πέσει, καὶ ἡ κόμη ἐξυρίσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ ἰατροῦ. Ἡ ἄλλοτε ὡραία ἦτο ἀγνώριστος.

Ὅταν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἔδειξεν εἰς τὸν ἰατρόν. παρακαλοῦσα νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ ἴδῃ τὸν μνηστῆρά της. Ὁ καλὸς ἰατρὸς ὡμίλησε πρὸς αὐτήν, ὡς ἤθελεν ὁμιλήσει καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν του θυγατέρα. Ἄκουσέ με, κόρη μου, τῆς λέγει. Ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν εἶσαι τώρα θὰ τὸν φοβίσῃ, μετὰ ἓξ μῆνες δὲν θὰ ἦσαν πλέον ἡ αὐτή· θὰ βελτιωθῆ ἡ θέσις σου, σήμερον ἡ συνέντευξις ἡ τόσον ἐπιθυμητὴ ἐνδεχόμενον νὰ γίνῃ αἰτία τῆς καταστροφῆς τοῦ λαμπροῦ σου μέλλοντος. Ἐγὼ λαμβάνω τὴν εὐθύνην. Ἐμποδίζω τὴν συνέντευξιν διὰ λόγους ὑγείας: Ἀπαγορεύεται πᾶσα συγκίνησις. Φεύγεις εἰς θερμὰ λουτρὰ μὲ τὴν μητέρα σου, φροντίζομεν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ φύεται ἡ κόμη σου, ἀποσοβεῖται ἐν ἑνὶ λόγῳ ὁ μέγας κίνδυνος Ἄκουσέ με ἐνόσῳ εἶνε καιρός Μὴ μετανοήσῃς.

Ἡ Ἐλβίρα δὲν ἤκουσε τὰς συμβουλάς. Ἔγραψε πρὸς τὸν μνηστῆρά της ἐκθέτουσα εἰλικρινῶς τὰ τῆς παραμορφώσεώς της· ἐκεῖνος ἀπήντησεν, ὅτι τὸν παρεγνώριζε, ὅτι ἐκεῖνος ἐξετίμα τὸ ἄφθαρτον κάλλος, τὴν ψυχικὴν ὡραιότητα, τὴν μὴ μαραινομένην ὑπὸ νόσου, τὴν μὴ φθειρομένην ὑπὸ χρόνου.

Ὡρίσθη ἡ ὥρα τῆς συνεντεύξεως, καὶ ἀνυπόμονος ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ διαλεκτήριον. Ἓν τρομερὸν ἆ! ἐκπλήξεως ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιθυμητῆς συνεντεύξεως. Ἡ παρουσία της τὸν ἐφόβισε, Μία ἀπαισία στιγμὴ ἤρκεσε πρὸς καταστροφὴν τοῦ παντός. Ὀλίγοι ψυχροὶ λόγοι τυπικοί, χωρὶς ψυχήν, καὶ μία βαθεῖα ἀπογοήτευσις ἐσφράγισε τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἡμέραν. Ἀπεχωρίσθησαν, ἐκεῖνος ἔφυγεν. Ἡ κόρη ἀπεφάσισε νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὰς συμβουλάς τοῦ ἰατροῦ. Ἔφυγε διὰ τὰ λουτρά, μετεχειρίσθη κάθε κοσμητικὸν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα της.

Ἐκεῖνος μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν ἀγωνίας ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του. Ἔγραψε πρὸς τὴν μνηστήν του μίαν μακρὰν ἐπιστολήν, περιπαθῆ, εὐγενεστάτην, πλήρη εἰλικρινείας, ὁμολογῶν τὴν ἀδυναμίαν του, τὴν μεταβολὴν τῶν ἰδεῶν του, ἐκφραζόμενος τέλος μετὰ ταπεινώσεως, ἀλλὰ λέγων ὅτι ἀποσύρει τὸν λόγον του, καὶ διαλύει τὸν μεταξύ των ἀρραβῶνα, ὑπὸ φόβου μὴ τὴν καταστήσῃ δι' ὅλον τὸν βίον δυστυχῆ. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο λάτρις τοῦ ἀφθάρτου κάλλους μόνον, ἀλλ' εἶδε πόσον ἦσαν δύσκολοι αἱ ἰδέαι αὐταὶ βαλλόμεναι εἰς πρᾶξιν· τὸ νὰ συνδέσῃ τὸ μέλλον της μετ' αὐτοῦ ἐθεώρει δυστύχημα δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν πρῶτον· τῆς ὑπέσχετο ὅμως μίαν διαρκῆ ἀδελφικὴν προστασίαν.

Εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν ἐπιστολήν, τὴν πλήρη εἰλικρινείας, τρυφερότητος καὶ ματαιοφροσύνης ἡ μνηστὴ δὲν ἀπήντησεν. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἀπηλπίσθη· ἠγάπα τὸν ἔρωτα, ὄχι τὸν ἄνδρα. Ἔκρυψε τὴν ἐπιστολήν, καὶ ἔφυγε μετὰ τῆς μητρός της εἰς τὴν Βόρειον Γερμανίαν, εἰς θερμὰ λουτρά· συμβουλευθεῖσα εἰδικὸν διὰ τὸ δέρμα ἰατρὸν ἠκολούθησε τὴν δίαιτάν του, καὶ μετὰ ἓν ἔτος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα της, ἀναλαβοῦσα καὶ ἐπανακτήσασα σχεδὸν τὸ κάλλος της.

Εἶχαν παρέλθει τρεῖς μῆνες ὅταν μίαν ἡμέραν ἐξερχομένη ἑνὸς καταστήματος τὸν συναντᾷ.—Ὤ, ἀλλ' εἶσαι πάλιν ὡραία· δὲν σὲ ἀναγνωρίζω σχεδὸν ἀπὸ τὴν τελευταίαν φορὰν ὅπου σὲ εἶδον. Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ἐκείνη ἀπήντησε μὲ ἕνα περιφρονητικὸν βλέμμα καὶ ἓν εἰρωνικὸν μειδίαμα. Ἐκεῖνος τῆς ἔγραψεν ἀμέσως, ζητῶν συγγνώμην διὰ τὸ ἀνθρώπινον σφάλμα του καὶ ἀκρόασιν παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ. Ἀλλ' ἐκείνη πείσμων καὶ ἐκδικητικὴ δὲν ἐσυγχώρησε. ἀλλ' ἔφυγεν εἰς μίαν πλησιόχωρον πόλιν, ὅπου εἶχεν ἀδελφὴν ἔγγαμον καὶ ἐκεῖ μετὰ ἓν ἔτος ἐνυμφεύετο ἕνα ἐπιφανῆ τοῦ μέρους, φίλον τοῦ γαμβροῦ της.

Ὁ πρώην μνηστὴρ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔλαβε τὴν ἐπίμονον ἀρνητικὴν ἀπάντησίν της, περιέπεσεν εἰς ἓν εἶδος μελαγχολίας, τὴν ὁποίαν οὐδὲν ἴσχυσεν νὰ θεραπεύσῃ. Ἠτιᾶτο ἑαυτόν, εἶχε τύψεις συνειδότος, ἐλυπεῖτο δι' ὅ,τι ἀπώλεσε, καὶ τὸ κυριεῦσαν αὐτὸν πάθος ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγένετο ἀθεράπευτον.

Ἡ Ἐλβίρα εἶχεν ἐπιτύχει εἰς τὸν γάμον· ἦτο εὐτυχὴς καὶ μετὰ δύο ἔτη μήτηρ δύο τέκνων. Ἐκεῖνος ἀπέθανε τρελλός.

Μόναχον

Μαρία Πινέλλη

ὀλιγώτερον λυπημένη. Τὸν φίλησε λοιπόν, γλυκά, γλυκὰ πρὶν νὰ φύγῃ, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἴδῃ ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρόν, καὶ ἔπειτα τὸν ἔστειλε εἰς τὴν κυρίαν Τρεάν. Τί νὰ γίνῃ, ἔπρεπε νὰ προετοιμάσουν ὅλα, πρὶν νὰ ἔλθῃ ἡ δεσποινὶς Λουκία καὶ ὁ Τρὸτ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι παρὰ μετὰ τὸν ἐρχομόν της. Αὐτὴ ἡ δεσποινὶς εἶνε μιὰ ἀληθινὴ πριγκηπέσσα! Ἡ τροφὸς εἶνε ἤδη ἐκεῖ καὶ τὴν περιμένει· μιὰ γυναῖκα χονδρὴ καὶ ὑψηλή, ἡ ὁποία σχεδὸν δὲν ἠξεύρει νὰ ὁμιλῇ γαλλικὰ καὶ ἡ ὁποία ἐμπνέει σεβασμὸν εἰς τὸν Τρὸτ μὲ τὰς διαστάσεις της. Καὶ ἡ κούνια εἶνε καὶ αὐτὴ ἕτοιμη καὶ περιμένει, δὲν λείπει παρὰ τὸ κοριτσάκι. Δὲν εἶνε ὡραῖο τὰ παιδάκια νὰ κάνουν τοὺς μεγάλους νὰ περιμένουν, συλλογίζεται ὁ Τρὸτ κάθε ἡμέραν ὅπου πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μαμμάκα του. Τὴν φιλεῖ μὲ μεγάλην ἀγάπην καὶ ἔπειτα τριγύριζεν ὅλο τὸ σπίτι διὰ νὰ δῇ μήπως εἶνε πουθενὰ κρυμμένη ἡ ἀδελφούλα, ἀλλὰ τίποτε. Τότε ἐπιστρέφει εἰς τῆς κ. Τρεὰν καὶ συλλογίζεται ἄλλα πράγματα.

Ἡ κυρία Τρεὰν εἶνε πολὺ καλὴ καὶ ὁ Τρὸτ τὴν ἀγαπᾶ πολύ· πρὶν τὴν ἐφοβεῖτο διότι ἦτο τυφλή, τώρα εἶνε καλὸς φίλος καὶ κάθε βράδυ κάθεται κοντά της, ἐμπρὸς εἰς τὸ τζάκι, καὶ ἄλλοτε κυττάζει βιβλία μὲ ὡραίες ζωγραφιὲς καὶ ἄλλοτε ἡ καλὴ γρηούλα τοῦ διηγεῖται θαυμάσια παραμύθια.

Πόσα ἠξεύρει! Καὶ τί ὡραῖα ὅπου τὰ διηγεῖται.

Μία βραδιὰ ὁ Τρὸτ ἐγύρισε σπίτι συλλογισμένος καὶ τότε μόνον συνῆλθε ὅταν ἡ κυρία Τρεὰν τὸν ἠρώτησε! Τί νέα ἔχομεν; Ἔκαμες καμμίαν τρέλλα; χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς κυρίας εἶπε:

— Κυρία ἤθελα νὰ ἤξευρα ἀπὸ ποῦ ἔρχονται τὰ παιδάκια. Ἡ Jane λέγει ὅτι τὰ βρίσκουν μέσα εἰς τὰ λάχανα, ἐγὼ εἶδα μιὰ εἰκόνα πελαργοῦ, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε ἕνα παιδάκι εἰς τὸ στόμα του. Καὶ ὁ περβολάρης μας μοῦ λέει ὅτι τὰ ἀγοράζουν, ὅπως τοὺς σπουργίτες. Ἀλλὰ ἠξεύρω ὅτι τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Ἡ κυρία θὰ μοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια.

Ἡ κυρία Τρεὰν ἀποκρίθηκε μὲ γλυκύτητα:

— Ὁ Θεὸς τὰ στέλλει κρυφὰ τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ τὰ ἴδῃ κανείς. Ἕνας ἄγγελος τὰ βάζει μέσα εἰς τὴν κούνια, ἡ ὁποία εἶνε ἤδη ἕτοιμη. Καὶ πρέπει νὰ τὰ ἀγαποῦμε πολὺ καὶ νὰ τὰ χαϊδεύωμεν, ἐπειδὴ ἔχουν φύγει ἀπὸ τὸν παράδεισο καὶ εἶνε πολὺ μελαγχολικὰ καὶ κλαίουν πολύ.

Ὁ Τρὸτ σκέπτεται ἀφοῦ ἐξύπνησε τὸ πρωί. Πόσα παιδάκια θὰ εἶνε εἰς τὸν οὐρανό, τὰ ὁποῖα περιμένουν νὰ γεννηθοῦν! Τί παιχνίδια θὰ κάνουν! Τότε λοιπὸν τὰ παιδάκια γνωρίζουν τὸν Θεόν. Τὸν ἔχουν ἰδῆ! Τί περίεργον! Τὸν εἶδε καὶ ἡ ἀδελφούλα του. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθε ἡ Jane διὰ νὰ τὸν σηκώσῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ διακόπτει τὰς σκέψεις του.

Αὐτὸ τὸ πρωὶ ἡ Jane εἶνε εὔθυμη καὶ βιαστικὴ νὰ ντύσῃ τὸν Τρότ, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε.

— Τί περιέργη ὅπου εἶσαι σήμερα Jane! Τί ἔχεις Jane; πές μου... πές μου...

— Πρέπει νὰ τὸ μαντεύσῃς.

— Ὁ Χὰν ἠὗρε τὴν σβοῦρά μου; Τὸ μαῦρο ἄλογο ἔφυγε; Χίονισε ζάχαρι καθὼς εἰς τὸν τόπο τῶν παραμυθιῶν.

— Ὄχι, ὄχι, λέγει ἡ Jane ἔφθασεν ἡ ἀδελφούλα σου.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Ἡ μουσικὴ συναυλία τῆς Δος Λουκίας Ἰωάννου.

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐδόθη εἰς τὸ Foyer τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου ἡ Συναυλία τῆς μοναδικῆς ἀρπιστρίας μας δος Λουκίας Ἰωάννου τῇ εὐγενῇ συμπράξει τῆς κ. Τσίλλερ καὶ τῶν δων Τσίλλερ καθὼς καὶ τῶν κυρίων Γουΐδα καὶ Μοντεσάντου.

Τὸ ἐκλεκτὸν πρόγραμμα τῆς συναυλίας αὐτῆς ἐξετελέσθη μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας. Καὶ πρώτη ἡ Δις Ἰωάννου ἐμάγευσε μὲ τὴν ἅρπαν της τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριόν της καὶ κατεχειροκροτήθη ἐνθουσιωδῶς.

Ἡ δις Ἰωάννου ὅταν ἐξετέλει τὴν Légende τοῦ Schuëker τὴν τόσον παθητικὴν καὶ λεπτὴν αὐτὴν σύνθεσιν, ἦτο σὰν πραγματικὸν πνεῦμα τῆς ἁρμονίας, τὸ ὁποῖον ἐπάνω εἰς ἀέρινες χορδὲς μαγικοῦ ὀργάνου, μὲ τὰ λεπτὰ δάκτυλά της, μὲ τοὺς ἁπαλοὺς ἤχους μᾶς ἔδιδε ὅλας τὰς γοητείας τοῦ μύθου. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος ἐπίσης ἐξετέλεσε μὲ τέχνην καὶ δύναμιν τὸ Concert τοῦ Wilm μὲ συνοδείαν πιάνου. Τὸ δεύτερον μέρος ἤρχισε μὲ τὴν δωδεκάτην ραψωδίαν τοῦ List τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσε μὲ τὴν γνωστὴν τέχνην της ἡ κ. Τσίλλερ καὶ ἐπανειλημένως ἐχειροκροτήθη. Ἐπίσης ἤρεσε πολὺ τὸ ᾆσμα τῆς Δος Τσίλλερ. Τὴν ὅλην συναυλίαν ἐπεσφράγισε ἡ Schubert-Fantaisie ἐκτελεσθεῖσα μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ γλυκύτητος, ὑπὸ τῆς δος Ἰωάννου εἰς τὴν ὁποίαν ἐκφράζομεν τὰ θερμότατα ἡμῶν συγχαρητήρια.

Ἡ Συναυλία τοῦ Ὠδείου.

Τὴν ἑσπέραν τῆς Πέμπτης ἔγινε ἡ ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ δοθεῖσα συναυλία τοῦ Ὠδείου ἀπὸ τοὺς δύο καθηγητάς του τὸν βιολιστὴν κ. Bustinduy καὶ τὸν πιανίστα κ. Wassenhoven Τὸ πρόγραμμα ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρεῖς Sonates διὰ βιολίον καὶ πιάνο. Τὰ ὀνόματα τῶν ἐκτελεστῶν ἤρκουν διὰ νὰ εἶνε ἐκ τῶν προτέρων γνωστὴ ἡ τελεία ἐκτέλεσις, δυστυχῶς τὸ κοινὸν δὲν ἐπλήρωσε ὅπως συνήθως τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου, αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε τοὺς δύο συμπαθεῖς καλλιτέχας ν' ἀναδειχθοῦν καὶ πάλιν ἄξιοι τῆς φήμης των καὶ ν' ἀποσπάσουν τὰ θερμὰ καὶ ἐγκάρδια χειροκροτήματα.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κουκιά. Καθαρίζετε τὰ κουκιὰ καὶ ἀπὸ τὰ μέσα φλούδια. Τὰ βάζετε εἰς μίαν κατσαρόλαν μὲ μίαν κουταλιὰν βούτυρον μὲ $^1/_2$ κουταλιὰν φαρίναν, μὲ ὀλίγον ἄνιθον, 1 κρομμυδάκι φρέσκο καὶ ἁλατοπίπερο. Τὰ ἀφίνετε νὰ σιγοψυθοῦν. Ὅταν ἀρχίσουν νὰ λυώνουν κάμνετε πυκνὸν αὐγολέμονον καὶ τὸ σερβίρετε μὲ ψωμάκια τηγανισμένα καὶ μὲ πηκτὰ αὐγὰ κομμένα εἰς τέσσαρα.

Σάλτσα ὀρεκτική. Πέρνετε μία κουταλιὰ φαρίνα καὶ τὴν βράζετε μὲ δύο κουταλιὲς καλὸ λάδι. Τὴν σβύνετε μὲ ξύδι δυνατὸν καὶ μισὸ ποτηράκι κρασί. Προσθέτετε μαϊντανὸ ψιλοκομμένο, ἐλιὲς πράσινες βγαλμένες ἀπὸ τὰ κουκούτσια των, κάπαρι τουρσί, ὅτι ἄλλα τουρσιὰ θέλετε καὶ ὀλίγην ζάχαριν. Τὴν σερβίρετε μὲ ἀστακόν, ἢ μὲ ψάρι βραστὸν ἢ καὶ μὲ βραστὸν κρέας, ἂς σᾶς ἀρέσῃ.